

на Американцитѣ. Англичанитѣ не знаели да се удържатъ на таквази височина; освѣнъ туй, като се знавали за силни, позволявали си да работѣтъ като нищожни хора и още пеували Американцитѣ въ Парламентътъ съ неприличнитѣ думи за таквизи събранія. И общественото мнѣніе обсеждило отколѣ повѣденіето на Американцитѣ и на Англичанитѣ: за първитѣ всяка честь и похвала, а за вторитѣ безчестіе и срамъ. Жално само едно, че количеството на историческитѣ събитія е невъзможно да се опрѣдѣли нито съ мѣрката на честъта, нито съ мѣрката на срамътъ, и че въ историческитѣ причини, които правѣтъ печалнитѣ исторически сѣтнини, простата, нехитрата смѣтка за печалбата и загубата, за ползата и вредата не сявява такъвзи главенъ елементъ, какъвто трѣбаше да се яви.

Въ това врѣме, когато Американскійтъ конгресъ пишаше деклараціитѣ си и адреситѣ си, въ Англія происхождах парламентскитѣ избори. Подъ влияніето на враждата, Англичанитѣ избрали за членове хора враждебни на Американцитѣ. Отъ пріятелитѣ на Американцитѣ избрали малцина. На засѣданіето отъ 20 Януарій 1775, лордъ Чатамъ се явилъ въ камарата на депутатитѣ да говори за американскитѣ работи. Чиноветѣ се напѣлнили отъ Американци и на първийтъ рѣдъ сѣдялъ Франклинъ: „Милорди, казалъ Чатамъ, писмата, които първи нхтъ ви прѣдставяватъ днесъ, колкото ми е извѣстно, намирахъ се въ портфельтъ на министрътъ отъ 5 или 6 седмици. И ако и сѣдбата на царството да зависи отъ този великъ въпросъ, но както глѣдате, само днесъ ни пригласихъ да се заемимъ за разглѣжданіето му... „Милорди, азъ не искамъ да прочетъ тѣзи писма. Азъ знаѣ какво се съдържава въ тѣхъ. Нѣма нито единъ членъ, който да не знае същото... Да се воспользувами отъ първитѣ минути за да се примиримъ, защото ще окъснѣемъ. Единъ пропуснатъ часъ ще роди сума нещастни години. Повикайте войскитѣ отъ Бостонъ —